

евичъ, каза тя съ тихъ гласъ. — Ще ли са видимо или не, — това само богъ знае; но дорде съмъ жива, нѣма да ви заборава; до гробътъ ми само ти ще да останешъ на моето сърце. Азъ нищо не можахъ да отговора. Хората ни забиколиха. Азъ не желахъ да са предавамъ при тяхъ на чувствата си, които ма волнуваха. Най-послѣ, тя тръгна. Азъ са върнахъ при Зурина печаленъ и мълчеливъ. Той искаше да ма развесели, а и азъ мислехъ да пренеса мислите си на друга страна: ние прекарахме денътъ весело и буйно, а вечерята тръгнахме въ походъ.

Това бѣше при крайтъ на Февруария. Зимата, която затрудняваше военните распорѣждания, приминуваше, и нашите генерале са приготвяваха за задружно нападение. Пугачовъ се още стоеше при Оренбургъ. Въ това време войските са съединяваха и отъ сичките страни са приближаваха до гнѣздото на злодѣйците. Селата, които са бунтуваха, като виждаха нашите войски, са покоряваха изново; четите на разбойниците на сѣкаде бѣгаха отъ насъ, и сичко предсказваше скоро и благополучно свършване. Скоро послѣ това князь Голицинъ, при крѣпостта Таташчева, разби Пугачова, распърсна четите му, освободи Оренбургъ и, виждаше са, даде на размирицата послѣдниятъ и рѣшителниятъ ударъ. Въ това време Зуринъ бѣше отрѣденъ противъ една чета бунтовници башкирци, които са распърснаха преди да ги видиме ние кои сж. Пролѣтъта ни завари въ едно татарско село. Рѣчиците са разлѣха и пѣтищата станаха непроходими. Ние са успокоявахме въ нашето бездѣйствие съ мисальта, че скоро ще да са свърши невеселата и ситната борба съ злодѣйците и диваците. Но Пугачовъ не бѣше уловенъ. Той са появилъ въ Симбирските заводи, събралъ тамъ нови чети и изново захваналъ да злодѣйствува. Славата за не-